

REPATRIACJA

W poczuciu głębokiej więzi z Polakami – potomkami dawnej Rzeczypospolitej, ofiarami komunistycznego terroru, przemocą zmuszonymi do opuszczenia ziemi przodków, osiedlonymi wbrew własnej woli na najtrudniejszych do zamieszkania obszarach byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich; pozbawionymi możliwości powrotu do Polski, prześladowanymi z powodu swojego pochodzenia oraz przywiązania do wiary, tradycji i umiłowania wolności, skazanymi na pracę w nieludzkich warunkach, głód, choroby i częstokroć na fizyczne wyniszczenie; którzy, mimo wszelkich przeciwności, nigdy nie wyrzekli się Polski, jej tradycji i kultury, a miłość i przywiązanie do Ojczyzny przekazali swoim potomkom – pragnąc zadośćuczynić za doznawane przez zesańców krzywdy, uznając, że powinnością Państwa Polskiego jest umożliwienie repatriacji rodakom, którzy pozostali na Wschodzie,

REPATRIACJA – ZAKRES PODMIOTOWY

art. 9 ustawy o repatriacji, wiza krajowa w celu repatriacji - osoba spełniającej łącznie warunki:

1) Jest pochodzenia polskiego, czyli deklaruje narodowość polską oraz:

- - co najmniej jedno z rodziców lub dziadków albo dwoje pradziadków było narodowości polskiej;
- - wykaże swój związek z polskością;

2) Przed dniem wejścia w życie ustawy zamieszkiwała na stałe na terytorium obecnych:
Republiki Armenii,
Republiki Azerbejdżanu,
Gruzji,
Republiki Kazachstanu,
Republiki Kirgijskiej,
Republiki Tadżykistanu,
Turkmenistanu,
Republiki Uzbekistanu
albo azjatyckiej części Federacji Rosyjskiej.

- przybyła do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej wydanej w celu repatriacji
- z zamiarem osiedlenia się na stałe.

Osoba przybywająca do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej w celu repatriacji nabywa obywatelstwo polskie z mocy prawa z dniem przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. 1. O ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do postępowania w sprawach uregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie, należących do właściwości konsułów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1545 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 398).

- Małoletni w drodze repatriacji nabywa obywatelstwo polskie jeżeli pozostaje pod władzą rodzicielską repatrianta.
- Jednakże w przypadku, gdy repatriantem jest tylko jedno z rodziców, małoletni nabywa obywatelstwo polskie jedynie za zgodą drugiego z rodziców, wyrażoną w oświadczeniu złożonym przed konsulem.
- Małoletni pozostający pod opieką - nabywa obywatelstwo polskie w drodze repatriacji, jeżeli dokona jej za zgodą opiekuna wyrażoną w oświadczeniu złożonym przed konsulem

Nabycie obywatelstwa polskiego w sposób wskazany powyżej przez małoletniego, który ukończył 16 lat, może nastąpić jedynie za jego zgodą.

- Wiza krajowa w celu repatriacji może być wydana małżonkowi i zstępnym do czwartego stopnia osoby, o której mowa w art. 9 ust. 1, jeżeli zamierzają przybyć do Rzeczypospolitej Polskiej z osobą, o której mowa w ust. 1, z zamiarem osiedlenia się na stałe.
- Wiza krajowa w celu repatriacji może być wydana małżonkowi zstępnego, o którym mowa powyżej, jeżeli zamierza z nim przybyć do Rzeczypospolitej Polskiej z zamiarem osiedlenia się na stałe.

1) kandydat na repatrianta – oznacza to osobę polskiego pochodzenia, wobec której konsul wydał decyzję o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji albo – w przypadku osoby, która złożyła wniosek o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji przed dniem 1 maja 2017 r. – decyzję o przyrzeczeniu wydania takiej wizy;

2) najbliższa rodzina repatrianta – oznacza to małżonka repatrianta i małoletnie dziecko lub dzieci pozostające pod władzą rodzicielską co najmniej jednego z rodziców, którzy przybyli do Rzeczypospolitej Polskiej razem z repatriantem.

WIZA W CELU REPATRIACJI

- wniosek o jej wydanie → konsul we właściwej ze względu na miejsce zamieszkania polskiej placówce konsularnej (art. 10b)
- Konsul → decyzja o uznaniu bądź odmowie uznania wnioskodawcy za osobę polskiego pochodzenia (art. 5 ust. 4 ustawy).
- wniosek o wydanie wizy repatriacyjnej wraz z decyzją o uznaniu wnioskodawcy za osobę polskiego pochodzenia, w rozumieniu art. 5 ustawy o repatriacji → Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji)

- minister → zgoda na wydanie wizej repatriacyjnej(jako organ wyższego stopnia w rozumieniu KPA).
- konsul po uzyskaniu przedmiotowej zgody → wiza repatriacyjna poprzez zamieszczenie w paszporcie naklejki wizowej.

Okres ważności wizej wynosi 12 miesięcy od dnia wydania. W tym czasie powinien nastąpić przyjazd posiadacza wizej do Polski.

(bardzo często są to setki kilometrów od zamieszkania danej osoby – dlatego konsulowie prowadzą dyżury konsularne i spotykają się z zainteresowanymi bliżej ich miejsca zamieszkania)

Konsul wydaje wizę krajową w celu repatriacji po przedstawieniu:

- dowodu potwierdzającego posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego
- źródeł utrzymania w Rzeczypospolitej Polskiej

albo

- zapewnienie miejsca w ośrodku, zwanych dalej „warunkami do osiedlenia się”.

Dowody potwierdzające polskie pochodzenie

Dokumenty, wydane przez polskie władze państwowe lub kościelne, a także przez władze byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, dotyczące wnioskodawcy lub jego rodziców, dziadków lub pradziadków, a w szczególności:

1) polskie dokumenty tożsamości;

2) akty stanu cywilnego lub ich odpisy albo metryki chrztu poświadczające związek z polskością;

3) dokumenty potwierdzające odbycie służby wojskowej w Wojsku Polskim, zawierające wpis informujący o narodowości polskiej;

4) dokumenty potwierdzające fakt deportacji lub uwięzienia, zawierające wpis informujący o narodowości polskiej;

5) dokumenty tożsamości lub inne dokumenty urzędowe zawierające wpis informujący o narodowości polskiej.

Dowodami potwierdzającymi polskie pochodzenie mogą być również inne dokumenty, a w szczególności:

- 1) o rehabilitacji osoby deportowanej, zawierające wpis informujący o jej narodowości polskiej;
- 2) potwierdzające prześladowanie osoby ze względu na jej polskie pochodzenie.

Konsul zwraca wnioskodawcy przekazane przez niego oryginały dokumentów, wyjątkiem zagranicznych dokumentów umożliwiając sporządzenie polskiego aktu stanu cywilnego.

Osoba polskiego pochodzenia, w rozumieniu niniejszej ustawy :

- deklaruje narodowość polską i spełnia łącznie następujące warunki:

1) co najmniej jedno z jej rodziców lub dziadków albo dwoje pradziadków było narodowości polskiej;

2) wykaże ona swój związek z polskością.

Warunek określony w ust. 1 pkt 1 uważa się za spełniony, jeżeli co najmniej jedno z rodziców lub dziadków albo dwoje pradziadków wnioskodawcy potwierdziło swoją przynależność do Narodu Polskiego przez, w szczególności, pielęgnowanie polskich tradycji i zwyczajów.

konsul na podstawie wniosku osoby ubiegającej się o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji albo ubiegającej się o uznanie za repatrianta → decyzja w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia

Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach o stwierdzenie polskiego pochodzenia jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Warunki osiedlenia się

- Dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu mieszkalnego na okres nie krótszy niż 12 miesięcy oraz oświadczenie o zatrudnieniu lub umowa o pracę na okres nie krótszy niż 12 miesięcy.

Dowodami potwierdzającym zapewnienie warunków do osiedlenia się zgodnie z art. 12 ust. 3 pkt 1-3 są:

1. decyzja Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji w sprawie przyznania miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów, lub
2. uchwała rady gminy zawierająca zobowiązanie do zapewnienia warunków do osiedlenia się przez okres nie krótszy niż 2 lata, lub
3. oświadczenie obywatela polskiego, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zawierające zobowiązanie do zapewnienia warunków do osiedlenia się przez okres nie krótszy niż 2 lata. Przy czym oświadczenie obywatela polskiego może dotyczyć wyłącznie wstępnych, zstępnych lub rodzeństwa tej osoby.

Pełnomocnik ds. Repatriacji

Wiceminister Spraw Wewnętrznych i Administracji

Sekretarz Stanu Krzysztof Kozłowski

(powoływany i odwoływany przez Premiera na wniosek ministra MSWiA)

Zadania Pełnomocnika w szczególności:

- 1) wydawanie decyzji w sprawie:
 - a) przyznania kandydatowi na repatrianta miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów, zwanym dalej „ośrodkiem”, (na okres do 90 dni)
 - b) przedłużenia pobytu repatrianta w ośrodku, (nie dłużej niż na kolejne 90 dni)
 - c) pozbawienia miejsca w ośrodku repatrianta, który uporczywie narusza obowiązki określone w regulaminie organizacyjno-porządkowym;
- 2) koordynowanie działań na rzecz pomocy repatriantom i członkom ich rodzin;

- 3) powierzanie prowadzenia ośrodków organizacjom społecznym, stowarzyszeniom lub osobom prawnym;
- 4) sprawowanie nadzoru nad działalnością ośrodków;
- 5) prowadzenie ewidencji, (lokale mieszkalne i źródła utrzymania) (osoby ubiegające się o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji – nie posiadających warunków do osiedlenia się w RP), (udzielanie pomocy repatriantom ze środków budżetu państwa)
- 6) analizowanie rynku pracy pod względem możliwości zatrudnienia repatriantów;
- 7) zajmowanie stanowiska wobec projektów aktów prawnych w zakresie repatriacji;

8) składanie do wiadomości Rady Ministrów corocznego sprawozdania (do 31 marca) z realizacji ustawy, w którym przedstawia się, w szczególności:

- a) liczbę osób, które przybyły do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej w celu repatriacji w danym roku,
- b) wykaz ośrodków oraz liczbę osób w nich przebywających,
- c) ocenę realizacji zadań przez dany ośrodek,
- d) wykaz zadań zrealizowanych przez Pełnomocnika,
- e) kwotę środków wydatkowanych na realizację procesu repatriacji, w tym wysokość kwoty pomocy udzielonej repatriantom, o której mowa w art. 17 ust. 1 i art. 17b ust. 1;

9) zamieszczanie informacji o działalności Pełnomocnika i Rady do Spraw Repatriacji oraz o powołaniu i odwołaniu jej członków i przewodniczącego w Biuletynie Informacji Publicznej – na stronach podmiotowych urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Zadania wojewody:

- koordynuje proces repatriacji na terenie województwa we współpracy z Pełnomocnikiem.
- nadzoruje realizację zadań w zakresie repatriacji na terenie województwa;
- koordynuje działania na rzecz adaptacji i integracji repatriantów na terenie województwa;
- współpracuje z organizacjami pozarządowymi w zakresie repatriacji.

Wojewoda właściwy ze względu na zamierzone miejsce osiedlenia się osoby → decyzja w sprawie uznania za repatrianta

Decyzję w sprawie uznania za repatrianta wydaje się na wniosek, który składa się na formularzu, który zawiera elementy określone w art. 16a

Rada ds. Repatriacji

- Organ opiniodawczo-doradczy Pełnomocnika
- 5 członków powoływanych na okres 5 lat przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Pełnomocnika spośród osób wyróżniających się wiedzą i doświadczeniem w zakresie repatriacji
- zgłasza propozycje w zakresie usprawnienia organizacji procesu repatriacji;
- zajmuje stanowisko wobec projektów aktów prawnych w zakresie repatriacji;
- wyraża, na wniosek Pełnomocnika, opinie we wszystkich sprawach z zakresu repatriacji.

Pierwsze kroki po przybyciu repatrianta do Polski

1. Zarejestrować w miejscowym Urzędzie Stanu Cywilnego swoje akty stanu cywilnego (urodzenia, ślubu itp.) wraz z ich tłumaczeniem dokonany przez tłumacza przysięgłego na język polski,

Chyba że osoba ubiegająca się o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji, przedstawiając dowody potwierdzające posiadanie lub zapewnienie warunków do osiedlenia się, zwróci się do konsula, jeszcze przed przyjazdem do Polski, z wnioskiem o sporządzenie polskiego aktu stanu cywilnego w rejestrze stanu cywilnego. Wówczas konsul przekazuje wniosek razem z dokumentami kierownikowi urzędu stanu cywilnego wybranemu przez osobę ubiegającą się o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji.

2. Zgłosić się do Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców Urzędu Wojewódzkiego właściwego dla miejsca zamieszkania, aby otrzymać od wojewody potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego.

Potwierdzenie jest wydawane na podstawie paszportu z wklejoną wizą w celu repatriacji oraz po przedstawieniu odpisów aktów stanu cywilnego sporządzonych w polskim Urzędzie Stanu Cywilnego;

3. Złożyć w Urzędzie Miasta lub Gminy wniosek o wydanie dowodu osobistego, zameldować się na pobyt stały oraz wystąpić o nadanie numeru PESEL.

Formy pomocy

Pełnomocnik:

jednorazowo, w drodze decyzji, pomocy ze środków budżetu państwa na:

- 1) pokrycie kosztów przejazdu lub przelotu oraz przewozu mienia do Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości dwukrotności ceny biletu kolejowego drugiej klasy od najbliższego miejsca zamieszkania repatrianta za granicą stacji kolejowej do miejsca osiedlenia się w Rzeczypospolitej Polskiej, na repatrianta i każdego członka najbliższej rodziny repatrianta; (może też udzielić konsule - jeżeli osoba, której wydano wizę krajową w celu repatriacji nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów podróży do RP)
- 2) 2) zagospodarowanie i bieżące utrzymanie, w wysokości dwukrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w kwartale poprzedzającym dzień przyznania pomocy, na repatrianta i każdego członka najbliższej rodziny repatrianta;
- 3) pokrycie kosztów związanych z podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej nauki przez osobę małoletnią, podlegającą obowiązkowi szkolnemu w rozumieniu art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203), w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia na każde dziecko.

Pełnomocnik udziela repatriantowi, posiadając dowód potwierdzający zapewnienie warunków do osiedlenia się w postaci:

1) oświadczenia obywatela polskiego, albo

2) decyzji Pełnomocnika w sprawie przyznania miejsca w ośrodku

– na jego wniosek, w drodze decyzji, pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych.

w formie dopłaty do:

1) czynszu najmu lokalu mieszkalnego lub budynku mieszkalnego albo

2) opłaty do zakwaterowania w domu studenckim, albo

3) kosztów nabycia lokalu mieszkalnego lub budynku mieszkalnego.

Łączna wysokość pomocy finansowej nie może przekroczyć kwoty 25 000 zł na repatrianta oraz na każdego członka jego najbliższej rodziny prowadzącego wspólnie z nim gospodarstwo domowe.

Wysokość pomocy finansowej w formie dopłaty (czynsz, najem), nie może w miesiącu przekraczać kwoty:

1) 300 zł na repatrianta oraz na każdego członka jego najbliższej rodziny prowadzącego wspólnie z nim gospodarstwo domowe;

2) miesięcznej kwoty czynszu wynikającej z umowy najmu.

Wysokość pomocy finansowej w formie dopłaty (dom studencki) nie może w miesiącu przekraczać kwoty:

1) 300 zł na repatrianta;

2) miesięcznej opłaty za zakwaterowanie w domu studenckim.

Wysokość pomocy finansowej w formie dopłaty (nabycie lokalu lub budynku) zwiększa się o dopłatę w wysokości nieprzekraczającej kwoty 25 000 zł łącznie na repatrianta oraz członków jego najbliższej rodziny prowadzących wspólnie z nim gospodarstwo domowe.

Wysokość pomocy finansowej w formie dopłaty, o której mowa w ust. 2 pkt 3, udzielonej repatriantowi oraz członkom jego najbliższej rodziny prowadzącym wspólnie z nim gospodarstwo domowe nie może przekroczyć ceny lokalu mieszkalnego lub budynku mieszkalnego określonej w umowie sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego.

Pomocy finansowej można udzielać w okresie nie dłuższym niż 10 lat od dnia:

- 1) przybycia repatrianta na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli wnioskodawcą jest repatriant lub
- 2) w którym upłynął okres pobytu repatrianta w ośrodku,

Pomocy finansowej w formie dopłaty, można udzielać na czas trwania umowy najmu, na czas zakwaterowania w domu studenckim.

Starosta właściwy ze względu na miejsce osiedlenia się repatrianta udziela repatriantowi, który poniósł koszty związane z remontem, adaptacją lub wyposażeniem lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się w Rzeczypospolitej Polskiej, na jego wniosek (złożony w ciągu 2 lat od dnia przybycia) w drodze decyzji pomoc finansowa ze środków budżetu państwa na częściowe pokrycie poniesionych, udokumentowanych przez repatrianta kosztów, w wysokości **do 6000 zł** na repatrianta i każdego członka najbliższej rodziny repatrianta, prowadzącego wspólnie z nim gospodarstwo domowe.

Kwotę stanowiącą równowartość pomocy, pokrycia kosztów podróży, zagospodarowania i bieżącego utrzymania, pokrycie kosztów związanych z podjęciem nauki przez małoletniego → starosta właściwy ze względu na miejsce osiedlenia się repatrianta.

Kwotę pomocy finansowej w formie dopłaty (koszt nabycia lokalu lub budynku mieszkalnego, czynszu najmu lub zakwaterowania w domu studenckim) → Pełnomocnik przelewem bankowym na wskazany przez repatrianta rachunek raz w miesiącu w terminie do 5 dnia każdego miesiąca

Dwie ścieżki

Przez ośrodek adaptacyjny

- Zakwaterowanie
- Wyżywienie
- Dostęp do pomieszczeń umożliwiających przygotowanie posiłków
- Dostęp do pomieszczeń higieniczno-sanitarnych
- Internet
- Zajęcia adaptacyjno-integracyjne
- Nadzór - Pełnomocnik

Pomoc gminom

- Dotacja w sytuacji zapewnienia lokalu mieszkalnego kandydatowi na repatrianta i członkom jego najbliższej rodziny
- Kandydat może być wskazany imiennie lub nieokreślony imiennie
- Dotacja na dofinansowanie kosztów gminy w zw. z osiedleniem się na jej terytorium kandydata
- Wniosek o porozumienie gmina składa do właściwego wojewody

- Zajęcia umożliwiające poznanie historii, tradycji i zwyczajów polskich,
- Języka polskiego
- Kursy zawodowe (zaświadczenie o jego ukończeniu)
- Okres pobytu – 90 dni z możliwością przedłużenia na czas nie dłużej niż kolejne 90 dni
- Obecnie są dwa ośrodki, rozpisany jest konkurs na trzeci.
- Na wniosek repatrianta – pomoc w przeprowadzeniu remontu, adaptacji lub wyposażeniu lokalu
- Gmina otrzymuje z budżetu państwa (zadanie z zakresu administracji rządowej) 6000 zł na repatrianta i każdego członka rodziny

Osoba wspierająca repatrianta

Wójt (burmistrz, prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce zamieszkania repatrianta może przydzielić mu na okres nie dłuższy niż 2 lata, w drodze decyzji, na jego wniosek uzasadniony jego szczególną sytuacją, mogącą wynikać w szczególności z:

- 1) podeszłego wieku;
- 2) stanu zdrowia;
- 3) braku umiejętności adaptacyjnych;
- 4) niewładania językiem polskim w wystarczającym stopniu.

Przydzielenie osoby wspierającej jest zadaniem własnym gminy.

W roku 2017 polskie urzędy konsularne przyjęły w zakresie procedury repatriacyjnej 675 wniosków o wydanie wize repatriacyjnej, z tego:

352 złożone przez dorosłe osoby polskiego pochodzenia,

157 złożone przez dorosłe osoby niepolskiego pochodzenia,

165 złożone przez osoby małoletnie polskiego pochodzenia,

1 złożony przez osobę małoletnią niepolskiego pochodzenia.

W 2017 r. polskie urzędy konsularne wydały w procedurze repatriacyjnej 298 wiz, z czego 296 wiz krajowych w celu repatriacji i 2 wizy w celu przesiedlenia się dla małżonka repatrianta. W tym samym roku wydano 530 decyzji stwierdzających polskie pochodzenie (w odniesieniu do 626 osób).

W ramach repatriacji w 2017 roku przybyło do RP 525 osób (w 2016 r. – 282 osoby). Według planu MSWiA w roku 2018 przyjętych powinno być 600 osób (liczba ta będzie pewnie nieco wyższa), a w roku 2019 – 700 osób.

Rozwój zawodowy repatriantów po przybyciu do RP

Repatrianci przebywający w ośrodkach adaptacyjnych mają możliwość uczestniczenia w kursach językowych i zawodowych (przedawnienie kompleksowej oferty szkoleniowej jest obowiązkowe w toku Oprocedury wyłaniania oferenta do prowadzenie ośrodka). Wśród prowadzonych kursów są m.in. kursy spawania, kursy obsługi wózków jezdniowych., kursy obsługi kas fiskalnych i fakturowania, kursy manicure/pedicure, kursy technologii informacyjnych.

Aktywizacja zawodowa repatriantów

W ramach aktywizacji zawodowej zrealizowano w 2017 roku 36 umów między starostami z pracodawcami, które zapewniły zatrudnienie 31 repatriantom.

**W roku 2017 wydatkowano na ten cel
783 000 zł.**

W myśl art. 23 ust. 1 ustawy o repatriacji aktywizację zawodową dla repatrianta, który nie ma możliwości samodzielnego podjęcia pracy, może zapewnić starosta poprzez:

1. zwrot części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych;
2. zwrot części kosztów poniesionych przez pracodawcę na: utworzenie stanowiska pracy, przeszkolenie repatrianta, wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne.

Dopuszczalne jest stosowanie obu form aktywizacji w przypadku jednego repatrianta, jednak łączna kwota związanych z tym wydatków nie może przekroczyć dwunastokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia pierwszej z umów.

Zwrot kosztów poniesionych na aktywizację zawodową może być dokonany w okresie nie dłuższym niż 5 lat od nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego. Łączna kwota zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na aktywizację zawodową nie może przekroczyć dwunastokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia pierwszej z umów między pracodawcą a starostą.

Zwrot kosztów poniesionych przez
repatrianta

Zwrot części kosztów poniesionych na aktywizację zawodową przez repatrianta następuje na podstawie umowy zawartej między repatriantem a starostą. Jego wysokość stanowi 50% kosztów poniesionych w związku z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych. Zwrot nie może jednak przekroczyć równowartości dwukrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia umowy.

Opłaty za naukę oraz opłaty za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego uznawane są za koszty podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Zwrot kosztów poniesionych przez
pracodawcę

Podstawą zwrotu części kosztów poniesionych przez pracodawcę są umowy między pracodawcą a starostą. Starosta może dokonywać zwrotu części poniesionych przez pracodawcę kosztów wynagrodzenia, nagród oraz składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia repatrianta, a także części kosztów poniesionych na utworzenie stanowiska pracy dla repatrianta. Każda z tych form może być zastosowana tylko raz. Warunkiem dokonania takiego zwrotu jest jednak nawiązanie z repatriantem stosunku pracy na minimum 24 miesiące.

Pracodawca może także dokonać przeszkolenia repatrianta (lub zlecić takie przeszkolenie instytucji szkoleniowej).
Takie przeszkolenie może polegać na:

- 1) przyuczeniu do zawodu lub przekwalifikowaniu repatrianta,
- 2) podniesieniu kwalifikacji zawodowych – w ramach stosunku pracy;
- 3) wykonywaniu przez repatrianta zadań lub czynności w siedzibie przyszłego pracodawcy bez nawiązywania stosunku pracy, które umożliwią repatriantowi nabycie umiejętności praktycznych do samodzielnego wykonywania pracy po zakończeniu przeszkolenia.

Pracodawca otrzymuje zwrot kosztów przeszkolenia, w wysokości do trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia umowy (ze starostą) pod warunkiem nawiązania z repatriantem stosunku pracy na co najmniej 24 miesiące.

Zwrotu dokonuje się przez okres do 12 miesięcy od dnia nawiązania stosunku pracy. Zwrot kosztów obejmuje koszty do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, w okresie miesięcznym, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

Dane dotyczące repatriantów przybyłych do ośrodka adaptacyjnego do Środy Wielkopolskiej (stan na dzień 23.11.2018)

- Ośrodek przyjął łącznie 116 osób
- Wydano 30 decyzji o dopłacie do zakupu lokalu/budynku mieszkalnego i jedną decyzję o dopłacie do akademika;
- w 9 przypadkach (22 osoby) zrealizowano wypłaty środków (w związku z podpisaniem aktów notarialnych)
- 17 listopada ośrodek opuściła jedna osoba z zamiarem powrotu do Rosji na czas nieokreślony
- Ok. 20 osób nie ma jeszcze planów co do swojej przyszłości
- 53 osoby zamierzają osiedlić się w Środzie Wielkopolskiej